

Han söm höll kongen mä potater

Söm I kanske hört talas om så va' kongen nere å hälsade på landshövdingens häromsistens. Och då råkete ja' liksom te å bli bekanter med Konglia Majestät ve det derninga tillfället.

Si ja' ä' för resten så hemmavan hos landshövdingens, så när ja' kommer dit, så ä' ja' ackurat söm ja' vore hemma der, och det är därför s'a ja' sä' er, att ja' änna se'n han köm hit ner, har hållet hönom må ätepotater.

Ja' träffade lä inte kongen själver, när han va' dernere, för ja' va' förstås inte i sta'n då, men landshövdingens betjänt har talt om vart evi'a ord för me; han har lä bäst re'a på'et, för han satt ju ve samma bord.

Jo, söm sagt, kongen va' der, å då frågte landshövdingen, ess han inte kunde få bju' på lite' medda. Jo tack, sa' kongen. Och just söm de va' i färe mä å s'ulle läsa te maten, så feck kongen se patatefatet. Och han slo' landshövdingen på axla å sa'e:

- Hör du, va katsingen har du fått de härninge potaterna ifrå?

- Joo, schvara' den anre, dom har ja' köpt utå fjärdingsmans Andrias i Hultet. Han har hållit me mä potater, alltse'n ja' köm hit. De kallar honom fjärdingsmans Andrias, för far hans va' fjärdingsman, annars heter han Andrias Olsson.

- Andrias Olsson i Hultet, sa' kongen då, lät me si, det måtte va' samme kär, söm har ett mål ligga'ne öppe hos me. Kära hjärtans, hönom känner ja' möe väl. All'i kunne ja' lä tro, när ja' kurga igönom hans doklamente, att han hade så go'a potater.

Men tänk er tocken kär i alla fall te å ha gött minne! Bara han feck höra mett namn, så köm han ihöj mett mål. Si ja' ble stämder för ett par år sen utå Jonte i Ferberg för en affärd - ja, det angår er för resten inte, va' det va' för en affärd. Men ja' förlorte ve bå' häradsrätten och i hövrätten. Så geck ja' te kongs, å ja' tänkte söm så: det s'a lä fennas nöen smula reson hos hönom te minstingens, när de anre abbekaterna inte förstår se på va' lag å rätt ä'. Men all'ri kunne ja' lä tro, att ja' s'ulle få så möe mä kongen å göra.

Jo, söm sagt va', kongen han slo' se ner ve patatefatet å satte i se var eveli e, å han to' inte så möe söm en bröbit te, han bara strök lite smör på dom.

- Vet du, sa'e han så te landshövdingen, om ja' bjö'e mett röaste gull, så ä' inte ja' go' te å få e' skäppa tockna potater i Stöckholm, sa'e han.

- Ja, så tar fjärdingsmans Andrias tre daler mer på tunna än aent folk, sa' landshövdingen.

- Ja, de ä' de ta me tjuven vär mä, tötte kongen. Och hälsa nu fjärdingsmans Andrias frå' me, sa' han sen, att han så fort se göra låter tar å skeckar öpp en två'l tre tönner te me te Stöckholm, sa' han. Dom s'a ja' ha te venterpotater te me å dröttinga, sa' han. De anre får äta utå dom

vi har nu, men du kan sä honöm, att når de har trutet, så kan han få leverantera ätepotater te öss allihop, om han inte blir för dyr på varan förstås. Och hälsa'n å säg för resten, att ja' skriver värken på eller skeckar tebaka hans doklamente, förrän ja' fått potaterna ifrå' honöm.

Det va' lä klart som korvaspa, att ja' inte lät sä' me detdera två gånger inte. Så ja' hade käringa mi' te ä sy sex stöcken sping-spångane nya pösar - det s'ulle gå e' halftunna i var och ja' öste i tre tunner å la'e ändå en bra dask över i var pöse - det gör lä allti' gött i nöra rynka, tänkte ja' - å överst i de ena pösen la'e ja' in nöna ra'er skreftali't å i dom sa'e ja' Kongli Majestät, att det vesst inte bråskade må betalninga, eftersöm vi ändå hade anra affärder oss emellan. Men si pösarne de ä', som Kongli Majestät sir, nya, å mor ä' så rädder, att de s'a bli ihopblannade mä hans egna, så det är bäst, att han tar å skickar hem dom mä detsamma, skrev ja'.

Det har lä gått ett bete, sen ja' skecka' i väg potatera, men han har lä möe å tänka på, förstås. I alla fall s'a han lä inte kunna låta bli å tänka på mett mål varevi'e gång, han får ögena på potatfatet, så nog kömmer han att klarera papperna åt me allti'. Och då sa' Jonte i Ferberg å hans abbekater få si, va' det vell sä' å processa mä en, söm håller Konglig Majestät mä ätepotater.